

τὴν γυναῖκα τὴν κατὰλληλον. ὅπως μὰς εἰσαγάγῃ εἰς τὸν κόσμον καὶ καταστήσῃ εὐτυχεῖς; Πρέπει νὰ ἦναι ὠραία, ἐλέγομεν, νὰ κέκτῃται τὴν καλλονὴν ἐκείνην, καθ' ἣν τὸ πνεῦμα ἀμιλλᾶται πρὸς τὴν ὕλην, καὶ διὰ τὴν μεταμόρφωσιν τῆς ὁποίας ἀρκοῦσι μία ἰδέα, ἓν αἶσθημα, μία ἀντίληψις. Ὁ καλλιτέχνης θ' ἀπεστρέφετο τὸ ὄνειρόν του καὶ δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ τὸ περιγράψῃ, ἐὰν δὲν ἔβλεπε τὸ ἀπαύγασμα αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς ἐρωμένης του. Ἐκφράζων τὴν δοξασίαν αὐτὴν παρεσύρετο ἐνίοτε εἰς βλασφημίαν. «Ἐὰν αἱ παρθένοι τοῦ Ραφαὴλ ἦσαν ἐδῶ, ζῶσαι, πλησίον μου, προσέθετες, ἡ φαντασία μου θὰ ὑπέκυπτε καὶ θὰ ἐγενόμην ἀνίκανος πρὸς σύλληψιν, διότι μοὶ εἶναι ἀδύνατον νὰ ὑποθέσω ἐπὶ τῶν θείων τούτων πλασμάτων ἄλλην ἔκφρασιν ἢ τὴν κανονισθεῖσαν διὰ τοῦ χρωστήρος τοῦ διδασκάλου: τὴν γλυκύτητα». Ἔδει τὸ πᾶν νὰ ἐννοῇ, νὰ μεθύσκηται ἐκ τῶν ὑψηλοτέρων, τῶν πειστικωτέρων, τῶν μεγαλοφρονεστέρων διαλογισμῶν, νὰ ἔχῃ θέλησιν εἰλικρινῆ καὶ ἀκαμπτον καὶ εὐγλωττίαν πειθουσάν. Ἰδοὺ πόσοι σκόπελοι καὶ πειρασμοὶ ἐν τῇ ζωῇ τοῦ καλλιτέχνου! Ἡθέλομεν παρ' αὐτοῦ ἔτι τὰς μαρτυρώδεις ὀνειροπολήσεις τῆς νεανίδος, τὰς ἀνεξηγήτους ἰδιοτροπίας καὶ τὴν ἡδεῖαν φλυκταίναν τοῦ παιδός, τὰς κατ' ἐθίμον διαλεκτικὰς λεπτολογίας, τὰ δειλάσματα τῆς ἐρωτοτροπίας, τὴν τέχνην τοῦ καλλωπισμοῦ προσβλητικὴν τις λέξις, δυσάρεστος ἐκλογὴ χρωμάτων δύνανται νὰ μὰς στερήσωσιν ἐνὸς ἀριστουργήματος. Ἐμψυχώσαντες τὸ ὄνειρόν μας γονυπετεῖς πρὸ αὐτοῦ τὸ ἐλατρεῖομεν· ἀλλ' αἰφνιδίᾳ σκέψις ἐγένετο μετ' οὐ πολὺ ἀφορμὴ νὰ ὠχρίωμεν. Τσοῦτων χαρίτων προικισθεῖσα γυνὴ θὰ δυνήθῃ νὰ ἦναι ὠραία, συνετὴ, τρυφερά, εὐφυής, φιλάρεσκος, δι' ἑνα μόνον ἄνδρα; Ὁ ἀπαρνηθὴ ἐκουσίως τὰς ἡδονάς, ὅσα τὸσον εὐκόλως θὰ ἠδύνατο νὰ ἐπιτύχῃ κατορθώματα, ὅπως προσεταιρισθῇ ζωὴν πλήρη σκληρῶν μόχθων, ἀλγεινῶν ταπεινώσεων, ἀβεβχιῶν θριάμβων; Ὅθ' ἂν γυνὴ νὰ συναισθάνηται τὰς ἀγωνίας τοῦ πνευματικοῦ τοκετοῦ, οὕτως εἰπεῖν, ἐκείνη, ἥς ἡ ἐμφάνισις μόνη ἀρκεῖ, ὅπως διεγείρῃ τὸν θαυμασμόν καὶ τὸν ἔρωτα; Ὅθ' ἂν γυνὴ, καθ' ἣς ὦρας ὁ καλλιτέχνης προσηλωταί εἰς τὸ ἔργον του, ν' ἀκούῃ τὰς ἐνθουσιώδεις παρεκβάσεις του, χωρὶς νὰ παρεμβάλλῃ μειδίαμα ἢ φράσιν εἰρωνικὴν ἀπονεκρῶντα τὴν ἐμπνευσιν ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ ἢ ἀναχαίτιζοντα τὴν κρατοῦσαν τὸν χρωστήρα ἢ τὴν γραφίδα χεῖρα; Ὅθ' εὖρη τοὺς ἀποτρεπτικούς τῆς ἀποθαρρύνσεως καὶ τῆς ἀμφιβολίας λόγους; Τὰ ζητήματα ταῦτα ἐτίθεμεν, χωρὶς ποτὲ νὰ τολμῶμεν τὴν λύσιν των! Λοιπόν, φίλε μου, ὑπάρχει ἡ ἰδανικὴ αὕτη γυνή, ἡ ἐμπνέουσα καὶ παραμυθοῦσα, ὑπάρχει, τὴν συνήντησα.

«Ἀκουσόν με. Εἶχον ἀνέλθει περὶ ὑπὸ καυστικὸν ἥλιον ἐν τῶν ὑψηλοτέρων ὁρέων τῶν περιχώρων. Πρὶν ἢ φθάσω εἰς τὴν κορυφὴν εἶχον κουρασθῇ, καὶ ὅπως ἐπι-

τύχῃ ὀλίγην σκιάν ἐξηπλώθην ὀπισθεν τῶν βράχων, ὅστινες περιέβαλλον τὴν πρὸ μικροῦ διανυθεῖσαν ἀτραπὸν. Ἐνθ' ὁ ὕπνος μὲ κατελαμβάνε, φωνὴ μελωδικὴ καὶ λιγυρὰ προσέβαλε τὴν ἀκοήν μου, προβαλὼν δὲ τὴν κεφαλὴν παρετήρησα, εἰς ἀπόστασιν βημάτων τινῶν ἀπ' ἐμοῦ, γέροντα καὶ γυναῖκα, τὴν ὁποίαν κατὰ πρῶτον ἐξέλαβον ὡς νεανίδα, ἐπιβλίνοντα μικρὼν ἱππῶν. Ὁ γέρον ἦν ἐβδωματοῦτος περιπλουμμένος ἐκφρασιν εὐγενῆ καὶ ἐπιβλητικὴν, μὲ μορφὴν συγκεντροῦσαν ὅλους τοὺς χαρακτηρισμοὺς τῶν ἀριστοκρατικῶν γενῶν. Ἡ νεαρὰ γυνὴ ἦν ξανθὴ καὶ λίαν ἀδρά. Ὑπὸ τὰς δέσμας τῶν κοσμοῦντων τὸν πῆλόν της λευκοφαίων πτερῶν διέκρινα τύπον προσώπου ἐξαισίως νεαλοῦς καὶ ὠραίου. Ἐν τῇ θέσει αὐτῇ, ἐξ ἣς ἡ θέα ἦν θαυμασία, ὁ πατήρ καὶ ἡ θυγάτηρ — ἐκ πρώτης ὄψεως ἐμάντευσα τὰς συνδεύσας τὰ πρόσωπα ταῦτα σχέσεις — ἀφίππευσαν, ἐμπιστευθέντες τὰ ζῶά των εἰς τὸν ὀδηγόν των. Ἀφ' οὗ ἀντήλλαξαν παρατηρήσεις τινὰς περὶ τῆς καλλονῆς τῆς τοποθεσίας, εἶδον τὸν γέροντα κλονισθέντα καὶ πεσόντα δύο βήματα πρὸ τῆς ἀβύσσου, ἐνθ' συγχρόνως ἡ νεαρὰ γυνὴ ἀρῆκε κραυγὴν φοβεράν. Ὁρμήσας εὐρέθην ἐνώπιον τοῦ γέροντος καὶ τοῦ ὀδηγοῦ.

«Ἐφροβήθην μὴ προσεβλήθῃ οὗτος ὑπὸ ἀποπληξίας, ἀλλ' ἦτο ἀπλῶς βιαία σκοτοδινίασις, προελθοῦσα ὑπὸ τοῦ καμάτου καὶ τοῦ ἀφορήτου, κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην, καύσωνος· ὁ ἀσθενὴς, ἀνοίξας τοὺς ὀφθαλμούς, ἀνεκτίσαστο βυθμυδὸν τὰς δυνάμεις του καὶ μετ' οὐ πολὺ ἠδυνήθη ἀνεγερθεὶς νὰ ἐπιβῇ τοῦ ἱππου. Μὲ νύχαρίστησεν εὐμενῶς, καὶ μοὶ ἀφῆκε τὸ ἐπισκεπτήριόν του, ἐφ' οὗ ἀνέγνων «κόμης Χαλζὺ» καὶ συνάμα μὲ πρόετρεψε νὰ τὸν ἐπανάιδω. Ἡθελε νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸν περίπατον, ἀλλ' ἡ θυγάτηρ του ἐπιμόνως ἐζήτησε νὰ ἐπιστρέψωσιν εἰς Κωτερέτζ. Ἡ νόησας πεποιθότως, ὅτι αὕτη, ἀνήσυχος ἔτι, εὐηρεστεῖτο νὰ τοὺς συνοδεύσω.

«Ὁ κόμης προηγεῖτο μετὰ τοῦ ὀδηγοῦ, ἠκολούθουν δὲ βήματά τινα ὀπισθεν, πλησίον τῆς θυγατρὸς του. Ἐσιωπήσαμεν ἐπὶ πολὺ· εἶχον ἐκμάθει νὰ ὁμιλῶ.

«— Διατί εἰσθε πάντοτε μόνος, κύριε; μὲ ἠρώτησεν αἰφνης ἡ νεαρὰ γυνὴ διὰ φωνῆς τόσῃ συμπληθητικῆς καὶ μὲ τοιοῦτον βλέμμα, ὥστε ἠσθάνθην ἑαυτὸν ἐξ ὀλοκλήρου τεταραγμένον.

«— Δὲν γνωρίζω, ἀπήντησα.

«Τοῦτο ἦν ἀληθὲς κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ἀλλὰ παραδέχεσθαι ὅτι θ' ἀπῆντων τόσον ἀνόητος; θὰ μ' ἐνόμιζε μωρόν.

«Ἐκείνη ἐν τούτοις ἀπεπειράθη ν' ἀναζωογονήσῃ τὴν συνδιάλεξιν. Ὁμίλησα, ἴσως μάλιστα, ὑπὲρ ἡς ἀξίεραστος, ἐγώ, ὅστις δὲν εἶχον προφέρει πρὸ διετίας τέσσαρας συνεχεῖς λέξεις. Ἡ γυνὴ αὕτη περιβάλλεται ὑπὸ ἀτμοσφαιρᾷ ἰδίας.

«Κατὰ τὴν στιγμὴν τοῦ χωρισμοῦ μας μοὶ ἔτεινε τὴν χεῖρα καὶ μοὶ ἔθλιψε τὴν ἰδικήν μου.

«— Εὐχαριστῶ, μοὶ εἶπε.

«Πῶς νὰ σοὶ περιγράψω τὴν φωνὴν ταύτην, τὴν χειρονομίαν, τὴν ἡδεῖαν πῆσιν; Ἀφοῦ ἀπῆλθε μετεβλήθη εἰς ἄλλον ἄνθρωπον. Ἐβλεπον, κατὰ πρῶτον, τὸν περὶ ἐμὲ τόπον, τὸ πᾶν ἐκίνει τὸ ἐνδιαφέρον μου, ἡγάπων τὸν ἑαυτόν μου!

«Καὶ ἔπειτα; θὰ ἐρωτήσῃς. Ἐκτοτε τὴν βλέπω καθ' ἐκάστην, μοὶ ὁμιλεῖ, τὴν συνοδεύω κατὰ τοὺς περιπάτους της. Ὁνομάζεται βαρωνίς Δεραμπέρ, εἶναι εἰκοσιδιέτης, πρὸ τριετίας δὲ χήρα· δὲν ἐγκαταλείπει τὸν πατέρα της, οὐτινος ἡ ὑγεία χρήζει τῶν μεγαλειτέρων φροντίδων. Ὁ κόμης Χαλζὺ εἶναι ἄνθρωπος διακεκριμένος, ἐπιμεληθεὶς ἰδίως τὴν ἀνατροφήν της κόρης του. Ἡ Μαρία γνωρίζει τὰ πάντα, πιστεύω, ἂν καὶ ἦν ἀδύνατον νὰ φαντασθῇ τις, ὅτι ἡ νεαρὰ αὕτη, ἡ ῥάθυμος καὶ φιλόγελος γυνὴ ἐσπούδασέ ποτε, γνωρίζει μουσικὴν, σχεδιογραφεῖ οὕτως, ὥστε νὰ προκαλῇ τὴν ζηλοτυπίαν σου.

«Ἐὰν τὴν ἤκουες ὁμιλοῦσαν! Λέγει προχειρῶς λέξεις, ὧν ἡ βαθεῖα ἔννοια μ' ἐκπλήσσει. Γυνὴ ὡς αὕτη ὑπερτερεῖ ἡμῶν, ὡς ἡ πρόχειρος ἀπόφασις ὑπερτερεῖ ἐνίοτε τῆς ἐσκεμμένης. Ἡ ἡμετέρα εὐφυΐα μᾶλλον ἢ ἡττον διαστρέφεται ὑπὸ τῶν τύπων καὶ τῶν συστημάτων, ἐν ᾧ ἡ ἰδική της εἶνε θεόπνευστος. Ἀκούων αὐτὴν αἰσθάνομαι ἐντὸς διεγειρόμενον κόσμον ὀλόκληρον σκέψεων καὶ εἰκόνων. Τὸ πνεῦμα καὶ ἡ καρδία μου φαίνονται στενώτατα, ὅπως συμπεριλάβωσι τὴν κυκλοφοροῦσαν ἐν τῷ κόσμῳ ζωὴν, ὁ βίος μου βραχυτάτος εἰς τὴν πραγματοποιήσιν τῶν ὀνείρων μου. Μὲ διέταξε νὰ ἐργάζωμαι. Χθὲς κατὰ τὴν ἐσπερινὴν συναναστροφήν τῇ ἀνέγνωσα σελίδας τινὰς, δις ἔγραψα τὴν ἡμέραν. Δακρύουσα μοὶ εἶπεν: «Ὁρατᾷ». Τὴν στιγμὴν ταύτην προθύμως θὰ καθίστων ἀνάστατον τὸν κόσμον».

[Ἐπεται συνέχεια].

K.

ΓΑΜΟΙ ΧΡΥΣΟΙ

Ἀθηναϊκὰ ἀνέκδοτα.

Ποῖος εἶνε ὁ λαμπρὸς ἱππότης ὁ κατερχόμενος ἐν καλπασμῷ τὴν ὁδὸν Φιλελλήνων; Καίτοι λαμπρὰν φέρων περιβολὴν, τόσον ἀτέχνως ἱππεύει, ὥστε πᾶν ἄλλο φαίνεται ἢ μέλος τοῦ ἐπιτελείου Στέκελ, ἡ δὲ μορφή του δεικνύει ὑπερφάνειαν ἥς στεροῦνται καὶ οἱ ἀρχαιοτάτων οἰκῶν εὐπατρίδαι. Ἰδοὺ ἐν τούτοις ἡλικιωμένη τις κυρία καταβαίνουσα τὴν ὁδὸν μετὰ τῆς ὠραίας της θυγατρὸς, ἥτις ἐπὶ τῇ θέᾳ του ἐφάνη ἀνακαλύψασα ἐν αὐτῇ ἑνα γνώριμον· ἀφοῦ παρηκολούθησε τὴν πορείαν τοῦ ἱππέως διὰ βλέμματος ἐκφράζοντος τὴν ἐκπληξιν, τὸ θάμβος καὶ αἶσθημά τι διαταγμοῦ, ἐστράφη καὶ συνῆλθεν ἐμπιστευτικὴν πρὸς τὴν κόρην της συνδιάλεξιν.

Ἀλλὰ τί κάμνομεν! Ἀντὶ ν' ἀρχίσω-

μεν τὸ διήγημα, παρέρθημεν ἀπὸ τὴν πορείαν ἐνὸς ἱππέως.

* *

Ὁ νεαρὸς Παναγιώτης πᾶν ἄλλο ἔκαμνεν ἢ τέχνην ἐμάνθανεν ἐν τῷ ὑποδηματοποιεῖν τοῦ κυρίου Σαγρέ, ἔνθα εἶχεν εἰσαχθῆ παρὰ τοῦ πατρὸς του κομίσαντος αὐτὸν ἐπίτηδες ἀπὸ τῆς ἐπαρχίας. Φίλος τῆς ἀρχίας καὶ τῆς ἀναπαύσεως ἐξηγόραζε συχνάκις τὰς πολυτελεῖς του αὐτὰς τάσεις μετ' αὐτῶν διὰ τεραχίου δέρματος, ἅτινα ὁ κύρ Σαγρέ, ἐν στιγματικῇ ὑστάτης, ἀδμονοίας τῷ ἐφιλοδῶρει κατὰ κεφαλῆς.

Ὡς τὸ ἀντίθετον ὅμως συνέβαινε εἰς τὸν Παναγιώτην ὁσάκις ἐπρόκειτο νὰ ἐκτελέσῃ ἀποστολὰς τῆς κυρίας τοῦ καταστηματαρχοῦ.

Φίλος τῆς ὁδοῦ μᾶλλον ἢ τῆς ἡρέμου ἐργασίας, ἐξετέλει ἐν ἄκρᾳ προθυμίᾳ πᾶν θέλημα τῆς κυρίας Σαγρέ, ἥτις διὰ τοῦτο καὶ «δεξιὴ τῆς χερός» κατέληξε νὰ τὸν ὀνομάσῃ καὶ νὰ τὸν προασιζῇ διὰ τῆς προστασίας τῆς ἐναντίον τῶν προσβολῶν τοῦ κυρίου.

Ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ ἐν τούτοις αἱ ἐργασίαι τοῦ κύρ Τράγκα, πατρὸς τοῦ Παναγιώτη, ἤρχισαν ἀπὸ τινος θαυμασίου νὰ εὐδυνῶνται· τὸ οἶνοπωλεῖόν του ἐπήγαγε λαμπρά, ἡ σταφίς του, ὀλίγη ἀλλ' ἐκλεκτή, τῷ ἀπεκόμισε κατὰ τὰς τελευταίας ἐσοδείας τριπλάσιον ἢ ἄλλοτε ἀριθμὸν λιρῶν ἀγγλικῶν, καὶ σπουδαία ἐπίσης πηγὴ κερδῶν τῷ ἀπέβαινον βαθμυδὸν τὰ δάνεια ἅτινα παρεῖχε. Βλέπων ἑαυτὸν ἀνεπαρκῆ ὁ κύριος Τράγκας διὰ τὴν τριπλὴν αὐτὴν ἐργασίαν, καὶ ἀφ' ἐτέρου ὁλοτελῶς ἐξαφανιζομένης τὰς προτέρας του οἰκονομικὰς δυσχερείας, ἐσκέφθη εὐθὺς τὸν ἐν τῇ πρωτεύουσῃ καρπούμενον τὰ μυστήρια τῆς τέχνης μονογενῆ τοῦ Παναγιώτη, περὶ οὗ ἐν τέλει συνεπέρανε ὅτι καλλίον κτηματίας μίαν ἡμέραν εἰς τὸν τόπον τοῦ ἢ καταστηματαρχῆς εἰς Ἀθήνας.

Ἡ ἀνάκλησις τοῦ υἱοῦ ἐγένετο διὰ συντόμου ἐπιστολῆς· ἡ κυρία Σαγρέ ὑπεδέχθη τὴν εἰδησιν μετ' ἄκρας θλίψεως, ὁ κύριος μετ' ἄκρας ἀγαλλιᾶσεως, καὶ ὁ Παναγιώτης, ἐν μέσῳ τῶν ἀντιθέτων τούτων αἰσθημάτων, ἀπῆλθεν ὅπου ἡ πατρικὴ φωνὴ τὸν ἐκάλει. Ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ ἐν τούτοις, ὁ υἱὸς ἐδείχθη πρὸς τὸν πατέρα χορησιμώτατος καὶ φίλεργος, οὕτω δὲ ἀποκατέστη βίος ἀρμονικώτατος μεταξὺ τῶν δύο τούτων ὄντων, ἅτινα διακρίνουσιν αἱ παραδοξότεραι τῶν ἀντιθέσεων. Ἐκείνος, ὡς ὥραία ξανθὴ σταφίς, ὁ Παναγιώτης ἀκατάσχετον δεικνύει κλίσιν πρὸς τοὺς συρμούς, τὴν λαμπρότητα, τὴν σπατάλην. Ἐν ἀντιθέσει πρὸς αὐτὸν ὁ γηραιὸς Τράγκας, στρογγύλος τὰς διαστάσεις φουστανελλοφόρος, μετὰ δύο βαθείας περὶ τὴν ρίνα ρυτίδας, ὡς ἐκ τοῦ ἀενάου ἐπὶ τῆς μορφῆς του μειδιάματος ὑποκρύπτοντος κατὰ τὴν γνώμην τινῶν μεγάλην δόσιν πονηρίας, εἰς ἐν καὶ μόνον ἔχει κλίσιν, εἰς τὸ ἀποταμιεύειν. Ἐσπερημένος ὁ Πανα-

γιώτης πάσης διαχειρίσεως καὶ ἀδυνατῶν τὸ ἐλάχιστον τῶν φιλοδόξων του σχεδίων νὰ πραγματοποιῇ, ἔχει ἐννοεῖται καὶ στιγμὰς σπληνός, καθ' ἃς τιτλοφορεῖ ἑαυτὸν δυστυχῆ.

Ἡ ἐπαρχία ἐξ ἐναντίας κρίνει ὅτι καθὼς ὁ πατήρ του βαδίζει, θὰ τὸν καταστήσῃ μίαν ἡμέραν εὐτυχῆ.

* *

Ἐὰν διὰ τοῦ θανάτου τοῦ κυρίου Σαγρέ ἀπώλεσαν αἱ Ἀθηναῖαι ἐν τῶν παλαιοτέρων τῆς καὶ μεγαλειτέρων σανδαλοποιεῶν, ἐκέρδισαν ὅμως ἀφ' ἐτέρου μίαν ὠφελίαν οἰκοδομὴν καὶ δύο καλὰς συμπεριφοράς.

Φιλοχρήματος ὁ μακαρίτης Σαγρέ, ὅσον καὶ ἀφοσιωμένος εἰς τὸ ἔργον του καὶ μετριοπαθής. ἔζη ἐν ἀφανείᾳ ἐντὸς τρώγλης μᾶλλον ἢ οἰκίας μετὰ τῆς συζύγου του καὶ τῆς μονογενοῦς του Σοφίας, αἵτινες εὐνόητον ὅπως ἐξεπλάγησαν ὅτε, μείνανσαι μόναι, ἔμαθον ταῦτο χρόνως ὅτι παρέμειναν ἀφ' ἐτέρου αἱ μόναι κάτοχοι περιουσίας ἱκανῆς, ἵνα παράσῃ αὐταῖς βίον τὸν μᾶλλον ἀνετον καὶ πολυτελεῆ.

Γνωστὸς τοῦ καλοῦ καὶ φιλοπρόδοτος, καίτοι ἀπειρος γνώσεων, ἡ χήρα κυρία Σαγρέ, ἀφοῦ ἀντεκατέστησε τὸ πρότερον οἶκον δι' ἄλλου ἀξιοπρεποῦς καὶ τὸ φακιδιόν τῆς δι' ἐκλεκτοῦ εὐρωπαϊκοῦ πύλου, ἐφρόντισε πάσῃ δυνάμει νὰ ἐπιμεληθῇ τῆς μορφώσεως τῆς προσφιλοῦς τῆς Φοφῆς. Καὶ οὕτως ὥστε, καθ' ὃν χρόνον ἡ πάλαι ποτὲ ὑπαρξὶς τοῦ μακαρίτου Σαγρέ εἶχε πλέον ἀποσβεσθῇ τῆς μνήμης ὅλων, ἡ Φοφὴ κατεχειροκροτεῖτο εἰς τὰς ἐσπερίδας διὰ τὴν δεξιότητα μεθ' ἧς ἀνέκρουε τὸ κλειδοκύμβαλον, καὶ ὁμιλεῖ ὡς γνησίᾳ γαλλίᾳ τὴν τε γαλλικὴν καὶ ἑλληνικὴν.

Ἡ δὲ ἡ μήτηρ τῆς ἐφρόντισε νὰ ἐγκαταστήσῃ πλέον εἰς οἰκίαν ἰδιόκτητον, καὶ ἔκτισαν τοιαύτην ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Κ*. . . μετ' εἰς τὴν ἐξωθεν ἐρυθρὰ καὶ ποικιλοστικτὰ, κατὰ πομπηϊανὸν ρυθμόν, καὶ μετ' ὠραία ἐπὶ κορυφῆς ἀγαλμάτια.

Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς αὐτῆς χρονολογοῦνται καὶ τὰ διὰ στέμματος ἀνωθεν ἐφωτισμένα ἐπισκεπτήρια τῆς κυρίας Σαγρέ, τὰ φέροντα ὑποκάτω διὰ ψιδῶν στοιχείων τὴν ὑποσημείωσιν: *Née Baltas*.

Τὰ ἐτύπωσεν ἐπὶ τῇ βάσει περγαμνῶν, ἃς εὗρεν ἀνηκούσας εἰς τὴν ἰδίαν ἑαυτῆς οἰκογένειαν, ἐνῶ ἡμέραν τινὰ ἀνεσκάλιζε πεπαλαιωμένα ἔγγραφα τοῦ πατρὸς τῆς κυρίου Μπαλτά.

* *

Εἶνε ἡμέρα ἕκτος· μία τῶν ὠραιότερων, δι' ἃς ἡ πόλις ἡμῶν φημιζέται. Οὐδεμία πνοὴ ἀέρος ταράττει τὴν καλύπτουσαν τὰς ὁδοὺς κόριν, ἥτις ἀναπαύεται ἐν ἀπολύτῳ ἡρεμίᾳ, καὶ ἡ ἀτμόσφαιρα εἶνε διαυγεστάτη. Ἐξωθεν τοῦ ζαχαροπλαστείου Γιαννάκη καὶ Ρήγου ξανθὸς κύριος κάθηται ροφῶν γρανίτην διὰ μακροτάτου σωληνίσκου. Ὑπὸ ἐποφὴν περιβολῆς, ὁ κύριος οὗτος φαίνεται ὡς ἡ προσωποποίησις

τῆς ἐποχῆς ἐν ἣ εὐρισκόμεθα. Φέρει φαῖον καστὸρίνον πύλον, φαῖα δ' ἐπίσης εἶνε ὁ εἰς ὀξεία ἀπολήγων σάκκος του καὶ ἡ πλατεῖα καὶ εὐθυτενὴς περισκελὶς του. Τὰ ὑποδήματά του, λευκά, κοσμοῦνται δι' ὀποικιτρίνων λωρίδων. Τὸ περιλαίμιόν του ἀπολήγει εἰς ὀξεία, καὶ εἰς τὸ ἀνοιγμα τοῦ κροκόχρου τοῦ ἐσωκαρδίου μέγας ἀδάμας διαλαμβάνει ἐπὶ φαίου ἀτλαζωτοῦ λαίμοδέτου. Ἡ ἐκρινὴ αὐτῆ προσωπικότης, ἥτις εἶνε αὐτὸς ἐκεῖνος ὁ κύριος ὃν ἄλλοτε συνηντήσαμεν ἔφιππον ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Φιλελλήνων, φέρει ἐν τῇ κομβιοδόχῃ τεραστείῳ διαστάσεων ρόδον, ἀπὸ καιροῦ δὲ εἰς καιρὸν, παραιτῶν τὸν γρανίτην, λαμβάνει ἀκροὺς δακτύλους τὸ πρὸς τὴν κομβιοδόχην μέρος τοῦ χιτῶνος του καὶ κλίνει τὴν ρίνα πρὸς τὸ ρόδον μετ' αὐταρέσκου καὶ εὐτυχοῦς ὕφους ἀνθρώπου ἐναδρυνομένου ἐφ' ἑαυτῷ.

Θεωρῶν τοὺς ἐξωθεν τοῦ ζαχαροπλαστείου ὁμίλους, ὁ κύριος μετὰ τὸ ρόδον, προσήλωσε τὸ βλέμμα ἐπὶ τινος κυρίας καθημένης πλησίον του μετὰ τῆς θυγατρὸς τῆς, ἣν εἶδε προσέχουσιν εἰς αὐτόν.

Τὴν ἐθεώρησεν ἐπὶ τινὰ ὥραν διὰ βλέμματος οὐδὲν σημαίνοντος, ἀργότερον ὅμως ἡ θέα τῆς ἐφάνη ἀφυπνίζουσα ζωηρὸν ἐν αὐτῷ ἐνδιαφέρον, διότι ἡ ἐκφρασίς του αἰφνης ἐνεψυχώθη, ἡλλοιώθη. Ἀλλ' ὅποια ἐκφρασίς! ἢ μᾶλλον ὅποια ἔλλειψις ἐν τῇ μορφῇ τοῦ κυρίου τούτου, ἥτις, ζωωδῶς ὑπερήφανος καὶ ἀγγελικῶς ἀφελής, ἐν μόνον ἔφερε χαρακτηριστικόν, δύο φιλομειδεῖς ἐκατέρωθεν τῆς ρινὸς ρυτίδας. Ἡρξισεν ἐπιμόνως καὶ αὐτὸς ἀτενίζων τὴν κυρίαν, ἀμφοτέρων δὲ τῶν διασταυρουμένων βλέμμάτων αἱ ἐκφράσεις εἰς τὰ αὐτὰ ἠδύναντο ἤδη ν' ἀναλυθῶσι συστατικὰ: τὴν ἐκπληξιν, τὸ θάμβος καὶ τὴν ἐκ διασταγμοῦ ἀμηχανίαν. Εἰς ἀκατανίκητον τέλος ὑπέικων ὤθησιν, ὁ ξανθὸς κύριος ἠγέρθη καὶ πλησιᾶσας πρὸς τὴν κυρίαν, μετὰ βαθείας ὑποκλίσεως:

— Κυρία μου, συγγνώμην. . . μὴ ἄρα γε ἀπατώμαι; . . . ἡ madame Σαγρέ; . . .

— Ὁ κύριος Τράγκας! . . . ὁ κύριος Πάνος! . . . ἀντεφώνησεν ἡ ἐπικληθεῖσα madame Σαγρέ ἐν διαχύσει καὶ ἐκστάσει θαυμασμοῦ. Σὰς εἶχον ἰδεῖ πολλάκις εἰς τὸν περίπατον . . . χθὲς ἀκόμη σὰς συνήντησα ἔφιππον εἰς τὴν ὁδὸν Φιλελλήνων. . . ἀλλ' εἶχον πάντοτε δισταγμούς, ἐφοβήθη μὴ ἡπατώμην, φαντασθῆτε! . . . Νὰ σὰς συστήσω ἀπ' ἐδῶ τὴν κόρην μου Φοφὴν . . . Δὲν κάθησθε, παρακαλῶ, κύριε Πάνος;

Ἀφ' ἧς ὁ κύριος Πάνος παρεκάθησεν εἰς τὴν τράπεζαν τῆς κυρίας Σαγρέ, ὑπέικων εἰς τὴν παράκλησίν τῆς, τὰς ἀνωτέρω συνδιαλέξεις διεδέχθη ἡ σιγὴ, καὶ αἰσθηματικῶς ἀγωνιώδους ἀμηχανίας ἐφάνη πρὸς στιγμὴν κατακυριεύσαν τὰ τρία πρόσωπα, ἐξ ὧν ἡ δεσποινὶς Φοφὴ περιέβαλλε κατὰ διαλείμματα τὸν ὑπὸ τῆς μητρὸς τῆς κληθέντα Πάνον διὰ βλέμματος ὑπερηφάνου ἄμα καὶ δυσπίστου. Ἐκάτερος ἐφαίνετο δυσπιστῶν πρὸς τὸν ἄλλον, ὥσπερ ἐκ μυστικοῦ τινος ἀρχαίου, ὅπερ ὤφειλε νὰ μένη ἐν κρυπτῷ. Τοῦτο καταδεικνύει

καὶ ἡ ἐξέλιξις τῆς παρούσης συνδιαλέξεως, ἥτις καίτοι προφανῶς συναφθεῖσα μεταξὺ ἀρχαίων γνωρίμων, μετὰ χρόνον ἤδη πολὺν τὸ πρῶτον ἐπαναβλεπομένων, οὐδεμίαν ἐν τούτοις περιλαμβάνει ἐρώτησιν προκαλοῦσαν ἀναχρονισμούς.

— Καὶ τώρα, κύριε Πάνο, ἐδῶ, ὑπέλαβεν ἐπὶ τέλους ἡ κυρία Σαγρέ.

— Ἐδῶ, madame, ὁριστικῶς. Αἱ Ἀθῆναι μοὶ ἀρέσουν πολὺ. Ἡ ἐπαρχία μου ἄλλως τε μοὶ φαίνεται *sinistre* ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ πατρός μου, τοῦ ὁποίου ἡ ἀπώλεια μοὶ ἐκόστισε πολὺ. Μόλις ἀνεκουφίστην ἐκ τῆς λύπης μου κατόπιν μακροῦ εἰς Εὐρώπην ταξειδίου.

Καὶ ἤρχισεν ἀφηγοῦμενος διάφορα ἐκ τῶν τοῦ ταξειδίου του, πιστὸν ἔχων ἀκροατὴν τὴν δεσποινίδα Φοφῶ, ἥτις προσέβλεπεν ἤδη τὸν κύριον Τράγκα διὰ βλέμματος ὅπως διαφόρου ἢ ποθέτερον, ἢ ἢς ἤκουσε περὶ ταξειδίων ἐν Εὐρώπῃ. Κατόπιν ἐν τούτοις νέα πάλιν σιγὴ καὶ στενοχωρία, ἣν ἐκ νέου διέλυσε ἡ κυρία Σαγρέ.

— Κύριε Τράγκα, ἐλπίζω βεβαίως ὅτι δὲν θὰ μὰς στερήσετε τῆς εὐχαριστήσεως τοῦ νὰ σὰς βλέπωμεν εἰς τὴν οἰκίαν. Ἐννοῶ νὰ θεωρῇτε τὴν οἰκίαν μου ὡς ἰδικήν σας... ἂν ἀγαπᾶτε μάλιστα σημειώσατε τὴν διεύθυνσιν ἐδῶ... ὁδὸς Κ*,... 95. Καὶ ἐνεχείρισε πρὸς τὸν παρκακθήμενον ἐπισκεπτήριον, φέρον τοὺς οἰκογενειακοὺς της τίτλους, ὅπερ ἐξήγαγεν ἀπὸ χαρτοφυλακίου, ἐν ᾧ ταυτοχρόνως τὸ βλέμμα της προσηλῶθη ἐπὶ τοῦ κυρίου Τράγκα μετὰ ἀνησυχίας καὶ ἐναγωνίου προσδοκίας. Πᾶσα ὁμῶς ἐν γένει ἀνησυχία ἤρθη πλέον ὁλοτελῶς ἐκ μέσου, καὶ ταύτην διεδέχθησαν ἀπόλυτος ἐμπιστοσύνη καὶ ἀμοιβαίαι διαχύσεις, ὅτε ὁ κύριος Τράγκα, σημειώσας τὴν διεύθυνσιν τῆς κυρίας Σαγρέ, ἀνέγνωσεν ἐπὶ τοῦ ἐπισκεπτηρίου τοὺς ἐν αὐτῷ τίτλους ἐν εὐλαβεί σοβαρότητι καὶ σιγῇ.

— Νὰ μὲ βλέπετε εἰς τὴν οἰκίαν! ἀλλὰ δι' αὐτό, madame, ὀφείλω νὰ λογιζώμαι εὐτυχής, ἀπῆντησε περιτέχνως ὁ τελευταῖος οὗτος. Αὐριοθὺν θὰ λάβω τὴν τιμὴν νὰ σὰς ἐπισκεφθῶ τὸ πρῶτον. *En attendant*, δεχθῆτε, παρκακλῶ, τὸ ἐπισκεπτήριόν μου... τὰ ἐτύπωσα εἰς τὸ Παρίσι...

Καὶ ἐνεχείρισε πρὸς τὴν κυρίαν Σαγρέ κομψὸν ἐπισκεπτήριον φέρον μετριοπαθῶς τὸν ἀπλοῦν τίτλον «*Toussaint de Trangués*».

Τόσῳ συχνὰ ἡ κυρία καὶ ἡ δεσποινὶς Σαγρέ θεῶνται ἐν τῷ περιπάτῳ μετὰ τοῦ νέου των γνωρίμου, τόσῳ συχνὰ τὸ ἀπόγευμα διασχίζουσι μετ' αὐτοῦ ἐπ' ἀμάξης τὴν παρὰ τοὺς στύλους ὠραίαν λεωφόρον, ὥστε αἱ οἰκεῖαι αὐτῆς οἰκογένειαι, ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ κυρίου Τράγκα, δὲν ἔχουσιν ἤδη γνωρίσει εἰς τὰς αἰθούσας της, ἤρχισαν νὰ διαβλέπωσι, μετ' ἄκρας ὁμῶς ἐπιφυλακτικότητος, μέλλοντα γαμβρόν τῆς εὐείδους Φοφῆς.

Καὶ αὐτὸς ἄλλως ὁ κύριος Τράγκα εἶνε

τῷ ὄντι κατεγοητευμένος ἐκ τῆς δεσποινίδος Σαγρέ. Ἡ συμπεριφορὰ της, αἱ τόσαι της γνώσεις, ὧν αὐτὸς ἀμειρεῖ, τῇ προσέδωκεν ἀκαταμάχητον ἐπ' ἐκείνου γοητεῖαν. Ἄν τώρα λάβωμεν ὑπ' ὄψιν καὶ τὰς φιλοδόξους περὶ κυρίου Τράγκα σκέψεις τῆς μητρὸς Σαγρέ, ἥτις, εἰς τὰ σημαντικὰ του ἀποβλέπουσα εἰσοδήματα, τὸν θεωρεῖ μέλλοντα ἐπιτυχῶς μίαν ἡμέραν ν' ἀποδυθῇ ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ του εἰς ἀγῶνας πολιτικούς, δὲν θ' ἀπορήσωμεν ἐκ τῆς ἐπιστήμου εἰδήσεως τῶν ἀθηναϊκῶν φύλων τῆς ἀγγελούσης, ὀλίγους μῆνας μετὰ τὴν ἐν τῷ Ζαχαροπλαστείῳ Γιαννάκη συνήντησιν, τοὺς ἀρραβῶνας τοῦ ὁμογενοῦς κυρίου Πάνου Τράγκα μετὰ τῆς γνωστῆς πολυτελεστῆς καὶ διακεκριμένης δεσποινίδος Φοφῆς Σαγρέ, τῆς ἐγγονῆς τοῦ αἰμνήστου Μπαλτά. Ὀλίγον ἀργότερον διενεμήθησαν εἰς τὰς γνωρίμους οἰκογενεῖας τὰ διὰ τοὺς γάμους προσκλητήρια.

Κατὰ τὴν ἐσπέραν τῶν γάμων ἄλλεπάλληλοι αἱ ἀμαξαὶ τῶν κεκλημένων προσήρχοντο πρὸ τῆς θύρας τοῦ πομπηίου οἴκου τῆς κυρίας Σαγρέ, οὗ τὸ ἐσωτερικὸν παρεῖχεν ὅσιν ῥοκταστικὴν. Ἀπὸ τῆς πρώτης εἰσόδου ἄρχονται τὰ κοσμοῦντα τὴν οἰκίαν ἀγαλμάτια, ὧν ἡ παρέλασις προβαίνει μέχρις ὀροφῆς ἀπὸ τῆς δευτέρας, ἔρχεται ἡ ἐπίστρωσις βερυτίμων ταπητῶν καὶ τὸ ὅλον τῆς οἰκίας πλέει ἐν τῇ αἴγλῃ, ἣν ἀναδίδει ἡ λάμψις μυριάδος κηρίων, ἀπὸ τῶν τοίχων καὶ ἀπὸ κρυσταλλίνων πολυφώτων. Τὸ πᾶν ὁμῶς λαμπρότερον ὑπῆρξεν ὁ τὴν τελευτὴν τῶν γάμων διαδεχθεὶς χορός, καθ' ὃν αἱ ποικιλόχροοι μετὰξιν οἱ ἐσθῆτες ἀβρῶν χορευτρίων ἐστροβιλίζοντο ἐν μέσῳ τῶν χρυσῶν χειμάρρων τοῦ φωτός.

Ὁ χορὸς ἦτο ἀληθὴς φαντασμαγορία.

Καὶ κατ' οὐδὲν θὰ διέφερε τοῦ εἰς τὴν *Banivian Banivie* ὑπὸ τοῦ Στενδᾶλ περιγραφομένου, ἂν μὴ κύριός τις, ἐν ἀποκέντρῳ τῆς αἰθούσης ἔκρη καθήμενος, ἡμειξήγε τὸ ὑπερνοχλήσαν αὐτὸν ὑπόδημα, γεγονός μὴ λαθὼν χώραν ἐν τῷ χορῷ ἐκεῖνῳ.

Τὴν ἐπαύριον ὁ τύπος δὲν εὖρε λέξεις, δι' ὧν νὰ ὑμνήσῃ τὴν χρυσὴν λαμπρότητα τῆς ἐσπέρας τῶν γάμων, ἐν τέλει δὲ τὰ γραφόμενα ἐπεσφραγίζοντο δι' ὠραίων διθυραμβικῶς συντεταγμένων γραμμῶν, προπεμπουσῶν ἐν εὐχαῖς τὸ εἰς ἐσπερίαν εὐθὺς μετὰ τὴν τέλει τοῦ γάμου ἀπελθὼν ζεύγος.

Ἐπανελθὼν τώρα ἐκ τῆς ἀνὰ τὴν ἐσπερίαν γαμηλίου περιοδείας, τὸ νεόνυμφον ζεύγος Τράγκα ἐνεκτέστη εἰς τὸν πομπηϊανὸν οἶκον τῆς πενθερᾶς, μεθ' ἧς ἡ συμβίωσις ἐπιτελεῖται ἐν ἄκρᾳ ἀρμονίᾳ. Ἀδεται ὅτι ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ του θὰ πολιτευθῇ. Αὐτὸς ὁμῶς δὲν φαίνεται σκεπτόμενος ἀκόμη περὶ τούτου.

Τὴν ἐποχὴν τοῦ θέρους διέρχεται ἐν Κηφισίᾳ.

Ἀγαπᾷ τὰς ἐπιφυλλίδας τῶν ἑλληνικῶν φύλλων, ἀδυνατῶν ν' ἀνγκινώσῃ τὰς τῶν γαλλικῶν. Ἐκ τῶν πολλῶν δὲ δὲ ἀνέγνωσεν, ἤρχισε ν' ἀναμινύηται θορυαλέως εἰς τὰς ἐλαφροὺς περὶ φιλολογίας συζητήσεις.

Ἐκ τῶν μυθιστοριῶν λατρεῖ τοὺς Ἀθλίους, καὶ ἐκ τῶν μουσικῶν τεμαχίων τὸ: *le dolcezza perduta memoria* τοῦ Χοροῦ *Μετῃμνησμένων*, οὗτινος συχνότατα ὑποτονθορίζει τὰς πρώτας αὐτὰς λέξεις.

Ἐκ τῶν θεάτρων προτιμᾷ τὸ τοῦ Κωστάκη.

Δίδει *après midi* καὶ ἐσπερίδας, καὶ δέχεται τὴν Πέμπτην.

ΚΑΘΑΡΟΣ.

Τὰ ἐξῆς βιβλία, εὐρισκόμενα ἐν τῷ Βιβλιοπωλεῖ ἡμῶν, ἀποστέλλομεν ταῖς Ἐπαρχίαις καὶ τῷ Ἐξωτερικῷ, ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν. — Ἐπίσης προμηθεύομεν εἰς πάντα ὁποιοῦνδήποτε βιβλίον, ἀρκεῖ ἡ αἰτήσις νὰ συνοδεύηται μὲ τὸ ἀντίτιμον αὐτοῦ.

Ἀσκάνιος, ὑπὸ Ἀλ. Δουμᾶ (τόμ. 7) δρ. 4.20 — Εἰκοσιπενταετὴς Ἑλλήν πολίταρχος, διήγημα ὑπὸ Στεφ. Ξένου, λ. 50. — Ἐκστρατεία μας εἰς τὴν σελήνην, ὑπὸ Δ. Καλαποθίκη, δρ. 1.50. — Ἐρυθρὰ κηλὶς, ὑπὸ Παύλου Φεβά, μετάφρασις Ἡλ. Ραφτοπούλου, δρ. 2. — Ἐρυθρὰ προσωποδοφοί, ὑπὸ Ponsou de Terail, μετάφρασις Ν. Δαστουάνου, (τόμ. 2) δρ. 4. — Ἐρυθρὸς δερμὶς, ὑπὸ P. Duplessis, μετάφρασις Γ. Ἰγγλέση, δρ. 1.50. — Ἡ καλύβη τοῦ Θωμᾶ ἡ ὁ δὲ τῶν μαύρων ἐν Ἀμερικῇ, ὑπὸ Ἐρριέτας Στόθης, μετάφρασις ἐκ τοῦ ἀγγλικοῦ (τόμ. 2) δρ. 2.50. — Ἰατρός Ραμῶ, ὑπὸ Γεωργίου Ὀνέ, μετάφρασις Α. Παπαδιαμαντῆ, δρ. 3. — Ἰζολία ἡ Μεξικανὴ, μυθιστόρημα μεταφρασθὲν ἐκ τοῦ ἀγγλικοῦ, δρ. 2. — Ἰστορία τεθνῶτος, μυθιστόρημα, δρ. 2. — Κραυγὴ τῆς παράφρονος, μυθιστόρημα ἐκ τοῦ γαλλικοῦ, δρ. 2. — Λήσταρχος Λασσοναγῆ, ὑπὸ Ἐρνέστου Καρτενῆ, δρ. 4.50. — Μνηστὴ τῶν ἑκατομυρίων, δρ. 5. — Μεγάλῃ περιουσίᾳ, νεώτατον μυθιστόρημα, ὑπὸ Ξαβιὲ δὲ Μοντεπέν (τόμ. 2) δρ. 3.20. — Μαῦρος πειρατής, μυθιστόρημα ὑπὸ Α. Νουάρ, (τόμ. 3) δρ. 4. — Μαρκησία Γαβριέλλα, μυθιστόρημα Ἰουλίου Μαρῆ, δρ. 3. — Μικρὰ μήτηρ, ὑπὸ Αἰμυλίου Ρισβούργ, δρ. 4. — Μεγάλῃ Ἰζα, ὑπὸ Ἀλεξάνδρου Μπουδιέ, μετάφρασις ἐκ τοῦ γαλλικοῦ, δρ. 4. — Μιχαὴλ Στρογγύρ ἀπὸ Μόσχας εἰς Σιδηρίαν, συγγραφή Ἰουλίου Βέρν, δρ. 2.50. — Πάσσαλος τοῦ θανάτου, μυθιστόρημα ἐκ τοῦ γαλλικοῦ, δρ. 1.50. — Πάπισσα Ἰωάννα, μεσαιωνικὴ μελέτη, ὑπὸ Ἐμ. Ροῖδου, ἐκδόσις μεγάλη μετὰ εἰσαγωγῆς, προλόγου, ἀπαντήσεως εἰς τὴν ἐγκύκλιον τῆς ἱερᾶς Συνόδου καὶ ἐπιστολῶν ἐνὸς Ἀγρινιώτου, δρ. 2. — Πικουίλος Ἀλλιάγας, μετάφρασις Ν. Δραγούμη (τόμ. 7) δρ. 6. — Τελευταία ἡμέρα καταδίκου, ὑπὸ Βίκτωρος Οὐγκώ, δρ. 1. Αἱ Συνοικίαι τοῦ Λονδίνου δρ. 2.50 — Τὰ Μυστήρια τῶν Χαρμεῖων, κατὰ μετάφρασιν Κλεάνθους Τριανταφύλλου, δρ. 1.70 — Ἡ Ἐλμά, ἥτοι σκηναὶ ἐν Ἀνατολῇ, (τόμ. 2) δρ. 2.20 — Τὰ τέκνα τοῦ Γράν, ὑπὸ Ἰουλίου Βέρν, δρ. 4. — Ἡ Γρύλλος τοῦ Μύλου, ὑπὸ Πονσῶν δὲ Τερὰτ, δρ. 2.20 — Ἡ Ἀμαζα Ἀρήμος 13, ὑπὸ Ξαβιὲ δὲ Μοντεπέν, δρ. 11. — Ἐξομολογήσεις ἐνὸς Τέκνου τοῦ Αἰῶνος δρ. 2.20. — Ἐπιστολαὶ μιᾶς Μηδεντοῖας δρ. 1.40. — Ἡ Μοσχομάγχα τῶν Παρισίων, ὑπὸ Πῶλ δὲ Κόκ δρ. 2.20 — Ἰστορία δύο Μελλονύμφων, ὑπὸ Ἀλεξ. Μανζόν (τόμ. 3) δρ. 4. — Ὁ Καμπούρης τῶν Παρισίων, ὑπὸ Πῶλ δὲ Κόκ δρ. 1.30 — Τὰ ἔγγραφα Κακουρήματος δρ. 2.70 — Κλεοπάτρα δρ. 2.70 — Τὰ Μυστήρια τοῦ Κόσμου, μετ' εἰκόνων δρ. 1.70 — Ὁ Ἰωάννης ἀνευ ἐπιθέτου (τόμ. 2) δρ. 4.30 — Ἡ Μάμμη (τόμ. 3) δρ. 6.60 — Περιοδεία ἐν Περσῇ, μετ' εἰκόνων δρ. 3.30.